

Getekende
selfies van
**ROSEMIN
HENDRIKS**

In het souterrain van haar huis in Arnhem werkt Rosemin Hendriks, vergezeld door haar Engelse Setter Neeltje, aan haar tekeningen. Haar oeuvre bestaat vrijwel uitsluitend uit getekende zelfportretten, voornamelijk in zwartwit en op groot formaat.

nero- en pastelpotlood. Z.T., 2012. 38.5 x 29.7 cm,

Zelfportretten

Ze tekent zelfportretten, al zo'n twintig jaar lang. Uitgekeken op haar eigen gezicht raakt ze niet. En dat begrijp ik wel, als Rosemin bakken met foto's van zichzelf laat zien: een veelheid aan kapsels, gezichtsuitdrukkingen en gemoedstoestanden passeert de revue. 'Ik tekende eerst mijn spiegelbeeld, maar had dan steeds dezelfde geconcentreerde blik. Door foto's te maken kan ik meer variatie aanbrengen.' Daar speelt ze mee, door bijvoorbeeld een pasfotohokje in te duiken of de houding van een bokser na te doen. 'Het is interessant hoe je er soms zelf bijna niet meer op lijkt.' Deze foto's vormen het uitgangspunt van haar tekeningen. Rosemin kiest een foto, neemt de belangrijkste lijnen over en projetteert die op het juiste (vaak grote) formaat papier. En dan kan het tekenen beginnen.

Eerst het linkeroog

Rosemin pakt iedere tekening volgens eenzelfde structuur aan. 'Ik begin altijd met het linkeroog, dan de linker wenkbrauw. Op het linkeroog reageer ik met het tekenen van het rechteroog. Die gestructureerde werkwijze heb ik nodig, juist omdat ik dat niet ben.' Zo werkt ze in houtskool en pastelpotlood ieder element uit het gezicht uit: de ogen, neus, kaaklijn en ook lijntjes of wallen. 'De tekening is wat er over blijft als je die route hebt afgelopen. Als ik een onderdeel eenmaal heb afgerond, werk ik daar later niet meer aan. Als je teruggaat, gaat het vaak mis.' Deze vaste routine geeft haar houvast, maar betekent niet dat ze zich niet laat verrassen. 'Juist daardoor kan ik meer openstaan voor wat er tijdens het tekenen gebeurt.' Dat kunnen de kleinste dingen zijn. Zo liet Rosemin zich onlangs verrassen door een in kleur afwijkend stukje houtskool, waarvan de bruine tint voor een onverwacht effect in haar tekening zorgde. 'Ik ben geïnteresseerd in wat ik vooraf niet had kunnen

houtskool, pastel en conté.
Z.T., 2014, 110 x 75 cm,

Rosemin Hendriks

bedenken. Die structuur is als een parcours, waarbinnen ik alle kanten op kan vliegen.'

Dierbare herinnering

Ze groeide op binnen een kunstenaarsfamilie: haar beide ouders en haar broer zijn eveneens kunstenaar. Het lag dan ook in de lijn der ver-

Atelier (foto: Merel van den Nieuwenhof)

wachting dat ook Rosemin zich op het pad van de beeldende kunst zou begeven. 'Hoewel het me ook wel wat lijkt als je bijvoorbeeld de enige bioloog in je familie bent.' Maar ook als kunstenaar heeft ieder zijn eigen terrein. Tijdens haar studie aan de Arnhemse kunstacademie wilde ze schilder worden. 'Dat is niet gelukt,' zegt Rosemin lachend. Toen ze na de academie in De Ateliers ging werken, wezen anderen haar erop dat de manier waarop ze de voorstelling opzette, de ondertekening, juist interessant was. Ze laat een doekje zien uit die periode, dat ze als een dierbare herinnering in haar atelier heeft hangen. In het lijnenspel herken ik haar handschrift. Hoewel Rosemin het schilderen niet meteen aan de wilgen hing, werd ze in die periode meerdere malen voor tekeningen-tentoonstellingen gevraagd. 'Op een gegeven moment had ik al jaren niet meer geschilderd.' Ze is er niet rouwig om.

Altijd voorhanden

Op de vraag waarom ze vooral zichzelf tekent, heeft Rosemin meerdere antwoorden. Zo heeft ze als kunstenaar jezelf altijd voorhanden. 'De belangrijkste reden is dat ik vrijer ben als ik mezelf tekent. Als je een ander portretteert, kan diegene het bijvoorbeeld onprettig vinden dat je ook rimpels en wallen tekent. Daar hou je dan onbewust rekening mee. Als ik mezelf teken kan ik doen wat ik wil.' Toch tekent Rosemin zo nu en dan ook anderen – ze werkt momenteel in opdracht aan een vrouwenportret met prachtige ijsblauwe ogen – of bij uitzondering zelfs een geheel ander onderwerp. 'Voor een tentoonstelling in Diepenheim ben ik uitgenodigd te reageren op een citaat van Breytenbach.' Ze moet nog beginnen aan de tekening, maar weet al wel dat het geen portret zal worden. Het resultaat zal vanaf 21 maart te zien zijn bij Kunstvereniging Diepenheim.

Eigen handschrift

Naast een archief met gefotografeerde zelfportretten heeft Rosemin in haar atelier ook dozen met foto's van andere onderwerpen. Haar hond komt daarin vaak terug, maar ook weerspiegelingen in water, auto's of ruiten. Deze plaatjes gebruikt ze niet direct in haar

werk, maar beïnvloeden haar wel. 'Als je het gefotografeerd hebt, zit het meer in je hoofd. Zo herken ik soms vormen uit een gezicht in de weerspiegeling in de lak van een auto. Zo werkt dat: wat je al hebt gezien, zie je terug in andere dingen. Dat beïnvloedt elkaar over en weer. Als ik een plaatje van een kwal heb gezien, teken ik soms 's avonds onbedoeld een mond die daar veel op lijkt. En zo kan het ook gaan met bijvoorbeeld doorgesneden groenten.' Nu ze me erop heeft gewezen, herken ik dergelijke vormen inderdaad. In geabstraheerde vorm weliswaar, want het werk van Rosemin kenmerkt zich door strakke lijnen, maar

bevat ook altijd duidelijk haar handschrift. Ook als je haar gezicht niet direct herkent in een tekening, dan nog herken je haar manier van tekenen uit duizenden.

Het werk van Rosemin Hendriks is te zien in de tentoonstellingen 'Weer Zien' in het Leids Universitair Medisch Centrum (t/m 8 maart), 'Waar de hand zingt' bij Kunstvereniging/Drawing Centre Diepenheim (vanaf 21 maart) en 'Family Affairs' (waarin ook werk van haar familieleden te zien is) in Pulchri Studio (4 t/m 26 april).

houtschool en conté.
Z.T., 2013, 110 x 75 cm,

